



Łódź, dnia 13 listopada 2024r.

INSTYTUT ANGLISTYKI

Wydział Filologiczny UŁ

dr hab. Iwona Witczak-Plisiecka, prof. UŁ
<https://orcid.org/0000-0002-0708-2091>
Uniwersytet Łódzki
Zakład Języka Angielskiego i Językoznawstwa Stosowanego
91-404 Łódź, ul. Pomorska 171/173
e-mail: iwona.plisiecka@uni.lodz.pl

Ocena dorobku naukowego i rozprawy habilitacyjnej dr Joanny Pitury w związku z postępowaniem habilitacyjnym w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo prowadzonym w Uniwersytecie Komisji Edukacji Naukowej w Krakowie

Ocena dorobku doktor Joanny Pitury przeprowadzona jest zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.).

1. Informacje ogólne o Habilitantce

Doktor Joanna Pitura uzyskała licencjat w roku 1997 w Nauczycielskim Kolegium Języków Obcych w Zamościu, następnie ukończyła studia drugiego stopnia uzyskując tytuł magistra filologii angielskiej w 2000 roku na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

W latach 2006-2013 Habilitantka uzyskała także dodatkowe świadectwa, w roku 2006 świadectwo ukończenia studiów podyplomowych w zakresie Business English, uzyskane w Wyższej Szkole Przedsiębiorczości i Zarządzania im. L. Koźmińskiego w Warszawie, w roku 2012 – świadectwo ukończenia kursu w zakresie retoryki praktycznej i krytyki w Instytucie Badań Literackich, w Polskiej Akademii Nauk w Warszawie, a w roku 2013 – świadectwo ukończenia studiów podyplomowych w zakresie Praktyczne Metody Statystyczne, uzyskane w Instytucie Nauk Ekonomicznych także PAN w Warszawie.

Następnie w roku 2015 pani Joanna Pitura uzyskała stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa, który został jej nadany przez Instytut Anglistyki Uniwersytetu Warszawskiego na podstawie rozprawy „Stress and occupational burnout in Polish teachers of English – an empirical study” napisanej pod opieką naukową prof. dr hab. Hanny Komorowskiej-Janowskiej.

Z dokumentacji otrzymanej przeze mnie wynika, że doktor Joanna Pitura nie ubiegała się wcześniej o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Od roku 2006 Habilitantka podejmowała pracę w charakterze lektora języka angielskiego oraz nauczyciele akademickiego. W latach 2006-2008 pracowała jako wykładowca w Szkole Wyższej Psychologii Społecznej w Warszawie, także w latach 2006-2009 pracowała jako wykładowca w Instytucie Lingwistyki Stosowanej w Uniwersytecie Warszawskim. W latach 2007-2009 pracowała jako wykładowca w Olympus – Szkole Wyższej im. Romualda Kudlińskiego w Warszawie, a od 2010 do 2014 podjęła pracę jako wykładowca języka angielskiego w Uniwersytecie Otwartym Uniwersytetu Warszawskiego.

W latach 2011-2014, będąc na studiach doktoranckich, pracowała ponownie jako lektor języka angielskiego w Instytucie Anglistyki w Uniwersytecie Warszawskim, następnie w latach 2014-2015 była specjalistą do spraw badań i analiz w Instytucie Badań Edukacyjnych, Pracowni Języków Obcych w Warszawie. Po uzyskaniu stopnia doktora pracowała od 2015 jako asystent, a następnie jako adiunkt w Uniwersytecie Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie (wcześniej – Uniwersytet Pedagogiczny im. KEN), w Instytucie Neofilologii, później Filologii Angielskiej, w Katedrze Cyfrowej Edukacji Językowej.

Kariera zawodowa doktor Joanny Pitury jest wyraźnie związana z problemami nauczania języka angielskiego jako języka obcego, a także ogólnie z kontekstem językoznawstwa stosowanego.

2. Ocena osiągnięcia naukowego Habilitantki w rozumieniu art. 219 ust.1 p.2 Ustawy, tj. monografii pt. *Gamification for engagement with language learning tasks*

Przedstawiona do oceny monografia „*Gamification for engagement with language learning tasks*” została wydana nakładem Wydawnictwa Naukowego Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie w roku 2022. Praca napisana jest w języku angielskim, składa się z sześciu rozdziałów poprzedzonych wstępem, a zwieńczonych sekcją wniosków, po której następuje sekcja bibliograficzna, pięć załączników oraz streszczenie w języku polskim.

Napisana przez doktor Joannę Piturę książka dotyczy użycia gamifikacji w kontekście nauczania języka angielskiego jako języka obcego. Gamifikacja, czy też grywalizacja lub gryfikacja, a posługując się bardziej polską terminologią – użycie gier i elementów gier przedstawiona jest w pracy jako czynnik potencjalnie intensyfikujący zaangażowanie po stronie uczniów i pośrednio przyczyniający się do lepszych efektów dydaktycznych.

Rozdział pierwszy pracy omawia problemy zaangażowania studentów w oparciu o adekwatną literaturę przedmiotu. Drugi rozdział pracy poświęcony jest problemom uczenia się i nauczania języka obcego ze szczególnym uwzględnieniem dwóch modeli: zintegrowanego nauczania treści i języka (tzw. CLIL: Content and Language Integrated Learning) oraz nauczania języka opartego na projektach (tzw. PBL: Project-Based Language Learning). W rozdziale trzecim znajdujemy wprowadzenie do problemów gamifikacji, czyli wykorzystania gier w celu innym niż sama tylko gra.

Trzy wymienione powyżej rozdziały stanowią tło teoretyczne dla kolejnych trzech rozdziałów, które opisują badanie przeprowadzone przez Habilitantkę. Może zastanawiać dlaczego nie zostały one oddzielone, ponieważ w pracy jest wyraźny naturalny podział na część teoretyczną i część badawczą, który uwidocznił się także w zakończeniu rozdziału trzeciego, stanowiącym – moim zdaniem – podsumowanie zbiorcze trzech pierwszych rozdziałów. W sekcji tej (3.7, str. 103-111) Autorka odnosi się do wszystkich podstawowych aspektów teoretycznych pracy, czyli zaangażowania uczniów, metod nauczania oraz gamifikacji w kontekście nauczania języka obcego. Dyskusja jest interesująca, w spójny sposób prezentuje model teoretyczny łączenia zaangażowania oraz metod CLIL i PBL z użyciem gamifikacji (tzw. „nauka języka obcego oparta na gamifikacji”), co zostało odpowiednio zilustrowane

diagramami oraz tabelą, ale pod względem technicznym sekcja ta dotyczy całej pierwszej części książki, a nie tylko rozdziału trzeciego.

Rozdziały od czwartego do szóstego stanowią raport z badania przeprowadzonego przez Habilitantkę wśród uczniów warszawskiego liceum w latach 2016-2017 w Polsce. Rozdział czwarty przedstawia informacje podstawowe w kontekście badania, opis grupy badawczej, miejsca, kontekstu i procedury, metodologię oraz oczywiście pytania badawcze. Autorka skoncentrowała się na trzech podstawowych pytaniach, z których pierwsze dotyczyło spostrzeżeń uczniów na temat zaprojektowanych zadań w programie, drugie odnosiło się do sposobów, w jaki uczniowie reagowali emocjonalnie, poznawczo i behawioralnie w wykonywanie tych zadań, np. zwiększając swoje zaangażowanie, lub wycofując się; trzecie pytanie dotyczyło oceny efektywności zastosowanej metody nauczania zadeklarowanej przez uczniów, a związanej z ich zaangażowaniem. Strategią badawczą Autorki było badanie w działaniu (ang. action research). Rozdział zawiera też szczegółowy opis językowo-przedmiotowego programu nauczania wykorzystanego w kontekście badania w ramach pozalekcyjnych zajęć o nazwie „Hattersi” (w zadaniach występował wirtualny Kapelusznik) oraz sekcję opisującą dane wykorzystane w badaniu, a stanowiące wpisy na blogach, oraz dane ankietowe. Rozdział piąty omawia rezultaty badania odnosząc się do recepcji gryfikowanych zadań przez uczniów, poziomu wzbudzonego w nich zaangażowania i ewentualnego niezadowolenia, a także subiektywnego odczucia efektów programu doświadczanego przez uczniów. W jedenastostronicowym rozdziale szóstym Habilitantka omawia główne elementy badania, odnosząc się ostatecznie do problemu zaangażowania, połączenia CLIL z gamifikacją, oraz walorów modelu opartego na gryfikacji. W sekcji podsumowującej pracę (Concluding remarks) znajdujemy krótkie streszczenie pracy, wskazanie ograniczenia przeprowadzonego badania, jego znaczenia w kontekście glottodydaktyki, możliwe kierunki przyszłych pokrewnych badań oraz sugestie praktycznego zastosowania gamifikacji edukacyjnej. Podobnie jak we wspomnianej powyżej części pierwszej, część druga ma nieco zachwianą strukturę, ponieważ rozdział szósty stanowi bardziej część podsumowującą badanie, niż ostatnia sekcja zatytułowana „Concluding remarks”.

Reasumując, pod względem technicznym struktura pracy nie jest doskonała. Kolejność poruszanych problemów jest logiczna, a sama dyskusja interesująca, natomiast podział na rozdziały „ukrywa” istotne elementy treści przed czytelnikiem, który poszukiwałby ich kierując się spisem treści. Na szczęście czytelnik, który podąży poprzez kolejne rozdziały i sekcje otrzyma uporządkowane informacje jasno ozwijające tematykę od zagadnień ogólnych ku coraz bardziej szczegółowym.

Pod względem merytorycznym przedstawiona do oceny monografia posiada wiele zalet, a także pewne problemy. Na uwagę zasługuje fakt, że w dyskusji na temat gryfikacji Autorka wykorzystuje informacje z dziedzin pokrewnych w stosunku do językoznawstwa, na przykład wiele jest odniesień do informacji z zakresu psychologii, nie tylko z obszaru psycholingwistyki, ale też ogólnej emocjonalności człowieka i kwestii motywacji (głównie rozdział pierwszy) przez co dyskusja dotycząca efektywności gryfikacji umiejscowiona jest w szerszym spektrum. Ważnym aspektem jest także wskazanie zdań krytycznych w stosunku do wykorzystania gryfikacji w kontekście nauczania języka obcego z odniesieniami do literatury zarówno zagranicznej, jak i powstałej w Polsce (głównie rozdział trzeci). Sam model, jak już wspomniano powyżej, łączy elementy typowo praktyczno-dydaktyczne (językowe zadania edukacyjne) z elementem gry, które realizowane będą w środowisku procesów samosystemowych (opisywanych np. przez Ellen A. Skinner i Jennifer R. Pitzer z odniesieniem do stopni zaangażowania) w kontekście rozbudzania motywacji, także teorii samostanowienia, wg. Edwarda Deci i Richarda Ryana) związanych z zaangażowaniem osoby uczącej się, co prowadzić ma do zoptymalizowanych efektów nauczania, czy też uczenia się języka obcego, z jednoczesnym zaspokojeniem istotnych potrzeb uczniów, jak potrzeba autonomii, kompetencji i relacji z innymi.

Pomimo, że opisując model zgryfikowanego nauczania języka obcego Autorka nie tworzy absolutnie nowych modeli, cennym aspektem pracy doktor Joanny Pitury jest sam fakt

popularyzacji gryfikacji dydaktycznej, która nie jest jeszcze dobrze zbadanym zjawiskiem. Monografia Habilitantki dość szczegółowo opisuje genezę gryfikacji oraz jej połączenie z obszarem nauczania języków obcych (przede wszystkim w odniesieniu do Landersa 2014).

Książka Habilitantki stanowi z jednej strony wiarygodne zestawienie informacji na temat gryfikacji, z drugiej zaś potencjalne źródło inspiracji dla osób pragnących wykorzystać gry w nauczaniu lub uczeniu się języka obcego. Aspekt ten jest szczególnie istotny w czasie, gdy nauczanie zdalne oraz praca indywidualna związana z nauczaniem zdalnym stają się coraz bardziej powszechne. W kontekście tym model łączący intensyfikację zaangażowania studenta z wykorzystaniem gier może być szczególnie obiecujący. Nie musi stanowić „gry poprzez zabawę”, ale może w istotny sposób angażować ucznia odpowiadając na jej lub jego podstawowe potrzeby emocjonalno-psychologiczne, prowadząc do większej efektywności w zdobywaniu kompetencji komunikacyjnej.

Samo zamierzenie zbadania znaczenia gryfikacji, oraz zaproponowanie tego rodzaju aktywności w kontekście nauczania jest spójne i jak wspomniano powyżej bardzo dobrze wpisuje się w kontekst językoznawstwa stosowanego łącząc walory poznania naukowego i implikacji pedagogicznych, obejmujących tworzenie inspirujących zadań edukacyjnych łączących aspekt emocjonalny, behawioralny i poznawczy. Nie bez znaczenia jest podkreślanie wzmacniania dobrostanu uczniów. Wprawdzie zgryfikowane nauczanie nie jest gwarantem doskonałego procesu (z czego Habilitantka doskonale zdaje sobie sprawę), jednak poprzez wspieranie potrzeb uczniów ma szansę zwiększyć ich zaangażowanie, a w konsekwencji efekty uczenia się. Jak wskazuje Autorka, gryfikacja poprzez nacisk na zaangażowanie uczniów pozostaje w zgodzie z oficjalnymi wytycznymi w kontekście nauczania języków obcych w Polsce i Unii Europejskiej.

Warto zauważyć, że badania ilościowe i jakościowe przeprowadzone przez Habilitantkę, a wymagające opracowania informacji ankietowych i zorientowane na uzyskanie informacji na temat odczuć uczniów, ich stopnia zaangażowania i subiektywnie postrzeganej efektywności zadań, musiały być czasochłonne i wymagające rzetelności badawczej. Habilitantka zebrała dużą pulę informacji od uczestników badania, które wyłoniło ciekawe wnioski, np. zapewne zgodnie z oczekiwaniami potwierdzone zostało, że działania takie, jak wprowadzenie losowego przydziału do zespołów i zestawu działań zabronionych nie spotkały się z entuzjazmem po stronie uczestników badania, natomiast system informacji zwrotnej na temat wyników postrzegany był jako wartościowy przez większość uczniów. Uwidocznione zostały też inne tendencje i różnice pomiędzy uczniami w odniesieniu do zaangażowania lub braku zaangażowania emocjonalnego, poznawczego i behawioralnego, czyli w zakresie odczuwania np. emocji takich jak radość, podekscytowanie, ulga, ale i zniechęcenie lub frustracja, a także ciekawość, gotowość stawiania czoła wyzwaniom, lub sprzeciw i bezradność, czy też w zakresie odczuwania inicjatywy, wytrwałości, skupienia lub bierności i alienacji. Wyniki ankiet wskazały także na wyższy stopień zaangażowania w grupie dziewcząt w porównaniu do grupy chłopców oraz na wiele innych prawidłowości.

Niepokój badawczy może budzić fakt, że ocena zaangażowania uczniów w badaniu Autorki dyskutowana jest w oparciu o opinie samych respondentów, a te nie muszą w pełni odzwierciedlać stanu faktycznego, nawet przy założeniu dobrej woli i rzetelności po stronie oceniających. Nie ma też badania, które pokazywałoby różnice w efektywności nauczania z użyciem gryfikacji i bez niej. Trochę brak oceny na ile w środowisku młodzieży, które często jest krytykowane za nadmierne wykorzystywanie mediów elektronicznych dodawanie aktywności zakładającej spędzaniem więcej czasu przed ekranem jest zasadne. Czy gryfikacja dydaktyczna jest gestem rozpaczy po stronie dydaktyków, którzy chcą się wpisać w upodobania uczniów, czy też ma więcej do zaoferowania? Oczywiście nie takie pytania są w centrum uwagi Habilitantki, która gryfikację przyjmuje z dobrodziejstwem dobrostanu, ale w kontekście proponowanego modelu nauki języka obcego opartej na gamifikacji i wspierającej podstawowe potrzeby psychologiczne osoby uczącej się, ocena efektywności stosowania takiego modelu – w sensie zwiększania kompetencji w języku obcym, byłaby cenna.

Reasumując, praca pani Joanny Pitury w przekonujący sposób przedstawia zagadnienia zarówno teoretyczno-badawcze, jak i praktyczne i dydaktyczne, tworząc tym samym wkład w dziedzinę językoznawstwa. Monografia wskazana przez Habilitantkę jako jej główne osiągnięcie skupia się na obszarze, który wyraźny jest w całym jej dorobku, czyli na nauczaniu języka angielskiego jako języka obcego w aspekcie językoznawstwa stosowanego, które zawsze uwypukla powiązanie badań naukowych z ich stosowaniem w kontekście życia społecznego. Wprawdzie Habilitantka w autoreferacie preferuje słowo glottodydaktyka, tym samym przesuwając swoje pole w kierunku bardziej praktycznym, ale niewątpliwie badania naukowe są w jej pracy obecne. Stwierdzam, że oceniana monografia w rozumieniu art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce stanowi wkład w rozwój dyscypliny językoznawstwo.

3. Pozostały dorobek naukowy

3.1. Dane naukometryczne

Joanna Pitura posiada *h-index* na poziomie 4 według danych scopus.com – strona wymienia 52 cytowania. Google Scholar wskazuje 112 cytowań, w tym 97 od roku 2018 z uwzględnieniem 4 autocytań. Indeks Hirscha według Google Scholar jest na poziomie 6, w ujęciu po 2018 roku wskazuje poziom 5.

3.2. Pozostałe publikacje

Po uzyskaniu stopnia doktora

Po uzyskaniu stopnia doktora Habilitantka opublikowała 5 rozdziałów w monografiach naukowych (w tym trzy we współautorstwie), 17 artykułów w czasopismach (11 we współautorstwie). Cztery z wyżej wymienionych rozdziałów opublikowane zostały w tomach wydanych w Polsce, w tym dwa w języku polskim, jeden w wydawnictwie Springer. Wśród artykułów opublikowanych w czasopismach znaleźć można tytuły o dobrej widzialności, umiejscowione w wysoko punktowanych pismach, np. *Research Methods in Applied Linguistics* (Elsevier), *Computer Assisted Language Learning* (Taylor & Francis), *Innovation in Language Learning and Teaching* (Taylor & Francis).

Habilitantka była także współredaktorem tomu wydanego w 2018 roku: Pitura, J., & Sauro, S. (Eds.) (2018). *CALL for Mobility*. Berlin ; New York: Peter Lang.

Sama Habilitantka wyróżnia w swoim dorobku trzy podstawowe obszary zainteresowań: 1) umiejętność porozumiewania się w mowie i piśmie oraz jej rozwijanie z wykorzystaniem technologii, 2) kształcenie i rozwój nauczycieli języka angielskiego i 3) metodologia badań naukowych.

Rzeczywiście publikacje Habilitantki odzwierciedlają wymienione trzy nurty. Przewija się w nich konsekwentnie motyw wykorzystania narzędzi cyfrowych i komunikacji cyfrowej, motyw doskonalenia kompetencji, głównie kompetencji komunikacyjnej w języku obcym, oraz zainteresowanie metodologią.

Ciekawym aspektem pracy Habilitantki jest zainteresowanie potrzebami uczniów z problemami słuchu, którego efektem była współpraca doktor Joanny Pitury z prof. Katarzyną Karpińską-Szaj, w której wyniku powstał model edukacji włączającej uczniów z uszkodzeniami słuchu, sporządzony dla polskich nauczycieli języków obcych w kontekście języka angielskiego i francuskiego (Karpińska-Szaj & Pitura, 2018 „Wirtualna wymiana dla edukacji włączającej uczniów z uszkodzeniami słuchu”. *Języki Obce w Szkole*, 4, 11-15). Ciekawe jest także badanie wypalenia zawodowego wśród nauczycieli i dyskusja na temat przeciwdziałania jego powstaniu, chociaż nadmiernie wydaje się nadzieja Autorki, że proces wypalenia można zatrzymać poprzez „blogowanie” (Pitura 2017 „Zastosowanie bloga we wspieraniu refleksji studenckiej podczas praktyk pedagogicznych”. *Neofilolog*, 48(2), 253-265, w kontekście praktyk studenckich i przeciwdziałania przyszłemu wypaleniu). W innym kontekście wypalenie zawodowe dyskutowane jest w pracy współautorskiej (J. Pitura, Ćwikła, A., & Kozioł, S. (2021). When

burnout is a matter of time: digital tools for coping with language teacher job demands. In: P. Hamera & A. Piskorz (Eds.), *Time and temporality across disciplines and methodologies* (pp. 177-200). Wydawnictwo Naukowe UP).

Publikacje, które Habilitantka stworzyła po uzyskaniu stopnia doktora świadczą o jej dobrze skrytalizowanych, spójnych zainteresowaniach. Lista publikacji nie jest bardzo długa, przy czym duża część publikacji ma charakter współautorski (14 tekstów z 22), co z jednej strony może niepokoić, z drugiej zaś świadczy o umiejętności współpracy w ramach środowiska naukowego, szczególnie że część publikacji związana jest z uczestnictwem w projektach naukowych i dydaktycznych.

W ostatnich latach publikacje Habilitantki zostały wysoko ocenione w jej macierzystej uczelni, w rezultacie w roku 2022 oraz 2023 Habilitantka otrzymała nagrodę Rektora Uniwersytetu Pedagogicznego im. KEN w Krakowie za osiągnięcia naukowe i wysoko punktowane publikacje.

Przed uzyskaniem stopnia doktora

Warto też zauważyć, że już przed uzyskaniem stopnia doktora, Habilitantka opublikowała dziewięć artykułów w czasopiśmie naukowych – jeden w piśmie *Języki Obce w Szkole* i osiem w *The Teacher*. Większość tekstów dotyczyło nauczania słownictwa. W tym czasie opublikowała także trzy rozdziały w tomach pokonferencyjnych.

3.3. Działalność projektowa

Na przestrzeni lat, Habilitantka uczestniczyła w pracach projektowych, rozpoczynając od ogólnopolskiego projektu *Badania Umiejętności Mówienia*, realizowanego w latach 2012–2014 przez Pracownię Języków Obcych Instytutu Badań Edukacyjnych. W ramach projektu pani Joanna Pitura analizowała dane oraz współtworzyła raport: *Efekty nauczania języka angielskiego na III etapie edukacyjnym. Raport końcowy Badania uczenia się i nauczania języków obcych w gimnazjum i Badania umiejętności mówienia* (Gajewska-Dyszkiewicz et al., 2015). Wynikiem projektu, jak wspomniano powyżej, były także inne publikacje tworzone z innymi uczestnikami (np. z M. Marczak, A. Gajewska-Dyszkiewicz, A. Campfield, A. Szpotowicz).

Habilitantka uczestniczyła też w dwóch programach europejskich, w programie „Narzędzia w działaniu” realizowanym przez Instytut Badań Edukacyjnych w Warszawie, współfinansowanym przez Unię Europejską w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego, a wdrożonym w roku szkolnym 2014/15. W programie tym odpowiadała za przygotowanie i wdrożenie przedsięwzięcia wśród nauczycieli języka angielskiego. Drugim programem była „Małopolska Chmura Edukacyjna”, program współfinansowany przez Unię Europejską w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego, mającego na celu m.in. doskonalenie kompetencji cyfrowych nauczycieli przedmiotów zawodowych. W ramach prac w tym programie w latach 2016-2018, Habilitantka przygotowała film instruktażowy dla nauczycieli na temat odwróconej klasy oraz warsztaty dla nauczycieli na temat platform internetowych „Weebly” i „Wikispaces”. Łatwo zauważyć, że działalność projektowa Habilitantki także związana była z problemami nauczania języka obcego i aplikacjami cyfrowymi.

3.4. Organizacja konferencji i wystąpienia konferencyjne

Po uzyskaniu stopnia doktora Habilitantka wygłosiła dziewiętnaście referatów podczas konferencji naukowych, trzy na konferencjach zagranicznych, trzynaście na konferencjach krajowych oraz trzy w systemie online.

W latach 2016-2023 była członkiem komitetu organizacyjnego czterech konferencji w swojej macierzystej uczelni, przy czym dwa razy sprawowała funkcję sekretarza konferencji.

Wcześniej, przed uzyskaniem stopnia doktora wygłosiła dziewięć referatów konferencyjnych i była członkiem komitetu organizacyjnego konferencji organizowanej przez Uniwersytet Warszawski.

3.5. Przynależność do organizacji zawodowych i towarzystw naukowych

Doktor Joanna Pitura związana jest z trzema organizacjami językoznawczymi: 1) *European Association for the Teaching of Academic Writing* (od 2021), 2) *International Systemic-Functional Linguistics Association* (od 2020), 3) *Polskie Towarzystwo Neofilologiczne* (od 2012). Wcześniej należała także do *European Association for Computer Assisted Language Learning* (2018-2019 oraz *European Society for Research on the Education of Adults* (2011-2014).

3.6. Prace recenzyjne

Habilitantka recenzowała teksty dla czasopism polskich i zagranicznych. Wśród tytułów, z którymi współpracowała są: *Computer Assisted Language Learning*, *Teaching English with Technology*, *ReCALL*, *English for Specific Purposes*, *Annales Universitatis Paedagogicae Cracoviensis*, *E-Mentor*, *Theory and Practice of Second Language Acquisition*, *Rocznik Historii Prasy Polskiej*.

Pani Joanna Pitura była też recenzentką rozdziałów zamieszczonych w *Encyclopedia of Applied Linguistics* oraz w *Assessing the Effectiveness of Virtual Technologies in Foreign and Second Language Instruction*.

4. Działalność dydaktyczna, organizacyjna i inna

W swoim dorobku pani doktor Joanna Pitura posiada również działania naukowo-dydaktyczne oraz dydaktyczne, takie jak projektowanie kursów, np. kurs „Discussion” dla studentów filologii angielskiej, opracowany w oparciu o teorię nabywania umiejętności oraz pedagogikę gatunkową. Kurs ten wdrożony zapał w Polsce i Australii.

Również kurs oparty o gryfikację, o którym mowa jest w książce wskazanej jako główne osiągnięcie Habilitantki (*Gamification for Engagement with Language Learning Tasks*) opisuje kurs stworzony dla licealistów w celu przeprowadzenia badania.

Joanna Pitura jest czynnym dydaktykiem od początku swojej kariery naukowej. Już jako studentka na poziomie licencjackim w Zamościu pracowała w szkołach podstawowych, potem w Warszawie prowadziła kursy językowe, tworząc jednocześnie autorskie programy. Następnie pracowała w charakterze nauczyciela akademickiego najpierw poprzez umowę zlecenie, potem w stosunku pracy etatowej.

Habilitantka wykorzystywała także zajęcia seminaryjne do analizy procesu rozwoju kompetencji komunikacyjnej, jak sama wskazuje – socjalizacji językowej. Rozwój studentów rejestrowany był za pomocą metody badania w działaniu, znanej w języku angielskim pod nazwą *action research*. Za swoją pracę dydaktyczną Joanna Pitura kilkakrotnie otrzymała wyróżnienie, uzyskując wysoką ocenę w oczach studentów.

Doktor Joanna Pitura jest także opiekunką studenckiego koła naukowego. Habilitantka jest czynnym dydaktykiem, była też promotorem pomocniczym w przewodzie doktorskim w Uniwersytecie w Białymstoku.

Na uwagę zasługuje także aktywność Habilitantki w kontekście współpracy z otoczeniem społecznym i gospodarczym, wyrażająca się nie tylko wspomnianymi wdrożeniami efektów prac projektowych, ale także sporządzenie w 2018 raportu „Bariery i udogodnienia w nauce języka obcego studenta ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi (SPE) na lektoracie języka obcego/drugiego na uczelni wyższej” w ramach współpracy Uniwersytetu KEN i Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie.

Działania projektowe doktor Joanny Pitury i wynikające z nich publikacje, np. informacja prasowa „Po co gimnazjalistom angielski?” znalazły oddźwięk w mediach i były komentowane w portalu Interia oraz w Dzienniku Bałtyckim.

Habilitantka zorganizowała i przeprowadziła liczne warsztaty dla nauczycieli, także cykl bezpłatnych szkoleń elektronicznych dla nauczycieli języka angielskiego w 2017 roku, uczestniczyła w warsztatach we współpracy z wydawnictwem Pearson w 2016, w latach 2016-2020 prowadziła „Cyfrowe Czwartki” -cykliczne spotkania integrujące i służące wymianie myśli

na temat stosowania technologii informacyjno-komunikacyjnych wśród nauczycieli i naukowców. W latach 2022-2023 prowadziła „Językowe Środy” – kolejne warsztaty, tym razem skupione na rozwijaniu umiejętności językowych studentów uczelni wyższej.

5. Wnioski końcowe

Podsumowując, dorobek naukowy doktor Joanny Pitury po uzyskaniu stopnia doktora stanowi bogatą i spójną całość, potwierdzając jej niewątpliwe zasługi naukowe. Habilitantka świadomie wyznacza swoje cele naukowe i kompetentnie je realizuje. W jej pracy widać dobrą integrację zainteresowań badawczych i adekwatnych metodologii badań. Publikacje Habilitantki nie są zbyt liczne, ale szczególnie w ostatnich latach artykuły publikowane są w liczących się na świecie czasopismach, skutkując zwiększającą się liczbą cytowań Autorki. Główne osiągnięcie w postaci monografii *Gamification for Engagement with Language Tasks* świetnie wpisuje się w rozwój kariery naukowej Habilitantki, integrując główne nurty jej zainteresowań: kształcenie kompetencji komunikacyjnej – umiejętność porozumiewania się w mowie i w piśmie, kształcenie nauczycieli oraz metodyka nauczania języków obcych. Publikacje te wraz z aktywnością Habilitantki wyrażającą się poprzez czynny udział w konferencjach krajowych i zagranicznych, działania dydaktyczne i organizacyjne, a także popularyzujące naukę dają spójne świadectwo istotnego rozwoju akademickiego od czasu doktoratu. Habilitantka konsekwentnie integruje badania naukowe z ich praktycznymi aplikacjami umiejscawiając swoje pola badawcze w centrum językoznawstwa stosowanego. Biorąc pod uwagę wartość monografii, pozostałe osiągnięcia naukowe wspomniane powyżej, a także jej profil jako nauczyciela akademickiego stwierdzam, że doktor Joanna Pitura spełnia kryteria oceny ujęte w stosownych przepisach prawnych dotyczących przewodu habilitacyjnego.

Dorobek naukowy, a w szczególności główne osiągnięcie w postaci wskazanej jako główne osiągnięcie monografii stanowi oryginalny i zauważalny wkład w rozwój językoznawstwa, przede wszystkim językoznawstwa stosowanego, dlatego też niniejszym wnoszę o nadanie doktor Joannie Piturze stopnia doktora habilitowanego.

